

C L A S I C I R O M Â N I

*George Coșbuc*

---

**BALADE  
ȘI  
IDILE**

**CORINT**  
EDUCAȚIONAL

Redactare: Mihaela Zărnescu Enceanu, Laura Udrea  
Tehnoredactare computerizată:  
Eugen Fomino, Cristina Bucuroiu, Mihaela Ciufu  
Designul copertei: Andreea Apostol  
Ilustrația copertei: Walter Riess

Textele sunt reproduse după volumul  
George Coșbuc, *BALADE ȘI IDILE*,  
apărut la Editura Socec — București, 1916,  
și *FIRE DE TORT*, C. Sfetea, București, 1915.

Toate drepturile asupra acestei ediții  
sunt rezervate Editurii CORINT EDUCAȚIONAL,  
parte componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN: 978-606-782-007-2

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**  
**COȘBUC, GEORGE**  
**Balade și idile** / George Coșbuc. - București:  
Corint Educațional, 2015  
ISBN: 978-606-782-007-2  
821.135.1-1

# Noapte de vară

Zările, de farmec pline,  
Strălucesc în luminiș;  
Zboară mierlele-n tufiș  
Și din codri noaptea vine  
Pe furiș.

Care cu poveri de muncă  
Vin încet și scârțiind;  
Turmele s-aud mugind,  
Și flăcăii vin pe luncă  
Hăulind.

Cu cofița, pe-ndelete,  
Vin neveste de la râu;  
Și cu poala prinsă-n brâu  
Vin cântând în stoluri fete  
De la grâu.

De la gărlă-n pâlcuri dese  
Zgomotoși copiii vin;  
Satul e de vuiet plin;  
Fumul alb alene iese  
Din cămin.

Dar din ce în ce s-alină  
Toate zgomotele-n sat,  
Muncitorii s-au culcat.  
Liniștea-i acum deplină  
Și-a-nnoptat.

Focul e-nvelit pe vatră,  
Iar opaițele-au murit,  
Și prin satul adormit  
Doar vrun câne-n somn mai latră  
Răgușit.

Iat-o! Plină, despre munte  
Iese luna din brădet  
Și se naltă,-ncet-încet,  
Gânditoare ca o frunte  
De poet.

Cu un glas domol de clopot  
Sună codrii mari de brad;  
Ritmice valurile cad,  
Cum se zbate-n dulce ropot  
Apa-n vad.

Dintr-un timp și vântul tace;  
Satul doarme ca-n mormânt —  
Totu-i plin de Duhul Sfânt;  
Liniște-n văzduh și pace  
Pe pământ.

Numai dorul mai colindă,  
Dorul tânăr și pribag,  
Tainic se-ntâlnește-n prag,  
Dor cu dor să se cuprindă,  
Drag cu drag.

## Mânioasă

Am să merg mai înspre seară  
Prin dumbrăvi, ca mai demult,  
În priveghetori să-mi pară  
Glasul Linei că-l ascult.  
Mai știu eu, ce-aș vrea s-ascult!  
Că-n zori Lina sta-n portiță,  
Sălta-n vânt a ei altiță\*,  
Vântul îi sălta-n cosiță  
Și-i făcea floare-n obraz:  
Eu mergeam la plug în laz\*\*,  
Și, când trec, Lina s-ascunde,  
Parcă nici nu m-a văzut.  
Îi vorbesc, și nu-mi răspunde,  
Nu-mi răspunde!  
Și-o întreb, și nu-mi răspunde!  
Și mă mir — ce i-am făcut!

---

\* Broderia unei ii. (Notele de subsol aparțin editurii.)

\*\* Teren arabil.

Vreau de-aici să rump o floare!  
Ochii unui înger scump  
Au albastrul de cicoare,  
Și cicoare vreau să rump —  
Mai știi eu ce-aș vrea să rump!  
Că-n amiazi venind pe vale,  
Întâlnii pe Lina-n cale:  
Fragi i-am dat, ea mi-a zis: — „Na-le!  
Ți-am cerut eu ție fragi?”  
Ochii ei frumoși și dragi  
Priveau tot spre poala rochii,  
S-a pus Lina pe tăcut,  
Și vedeam că-i umblă ochii,  
Umblă ochii  
Ca la șerpi, îi umblă ochii,  
Și mă mir ce i-am făcut!

Să-mi pun capul pentr-o Lină,  
Să mă fac un om pribag!  
Ieși din neguri, lună plină,  
Să mă vezi la Lina-n prag —  
Mai știi eu ce-aștept în prag!  
Alte dăți suna zăvorul;  
Lina pe furiș, ca dorul  
Pășea-n degete pridvorul  
Și la mine-n prag venea  
Mamă-sa cât ce-adormea.  
Azi ard hainele pe mine,  
Mi-e greu capul ca de lut,  
Stau în prag — și ea nu vine,  
Nu mai vine!  
E târziu și nu mai vine...  
Și mă mir, ce i-am făcut!?

## Nu te-ai priceput

Nu te-ai priceput! —  
Singur tu nu mi-ai plăcut,  
Că eu tot fugeam de tine?  
O, nu-i drept, nu-i drept, Sorine!  
Ți-am fost dragă, știu eu bine,  
Dar, să-mi spui, tu te-ai temut.  
Și eu toate le-am făcut,  
Ca să poți să-mi spui odată,  
Să mă-ntrebi: — „Mă vrei tu, fată?”  
Și plângeam de supărată,  
Că tu nu te-ai priceput.

Nu te-ai priceput!  
Zici că-s mândră și n-am vrut  
Ca s-ascult vorbele tale?  
Dar de unde știi? În cale  
Ți-am umblat și-n deal și-n vale,



Și-orîșiunde te-am știut.  
Zile lungi mi le-am pierdut,  
Să mă-mprietenesc cu tine;  
Tu-mi umblai sfiios, Sorine,  
Și plîngea durerea-n mine,  
Că tu nu te-ai priceput.

Nu te-ai priceput!  
Am fost rea și n-aș fi vrut  
Să te las, ca altă fată,  
Să mă strîngi tu sărutată?  
Dar m-ai întreat vrodată?  
Mă-nvingea să te sărut  
Eu pe tine! Pe-ntrecut  
Chip cătam cu viclenie  
Să te fac să-ntrebi, și mie  
Mi-a fost luni întregi mînie,  
Că tu nu te-ai priceput.

Nu te-ai priceput!  
Zici că de m-ai fi cerut  
Mamei tale noră-n casă,  
N-aș fi vrut să merg? E, lasă!  
Că de-o fată cui-i pasă,  
Nu se ia după părut!  
De-ntrebai, ai fi văzut!  
Tu să fi-nceput iubitul,  
Că-i făceam eu isprăvitul —  
Tu cu pâinea și cuțitul  
Mori flămând, nepriceput!

## Fatma

În faptul dimineții, prin parc, îngândurată  
Se plimbă visătoare Fatma, frumoasa fată  
A marelui Ben-Omar, califul din Bagdad —  
Iar tinerele-i plete de peste umeri cad  
Pe piept, și ea le prinde mănunchi în alba-i mână.  
Zâmbind s-așază fata aproape de fântână  
Pe-o lespede de marmor, privind cu gândul dus  
La gura de balaur ce-azvârle apa-n sus.

Tiptil atunci, din umbra tufișului răsare  
Nin-Musa, rob din Yemen. El iese din cărare,  
S-apropie de fată, o prinde pe furiș,  
S-apleacă, o sărută și pierde prin tufiș.  
Fatma răsare-n țipet, de spaimă-ngălbinită.  
— „El are fes ca-n Yemen și haina zdrăntuită!” —  
Și grabnic eunucii se-nșiră, urmărind  
Ca șerpilor prin tufișuri pe Musa-Nin, și-l prind.

Fatma plângând se duce la tată-său și-i spune,  
— „Voi pune servitorii să-l bată! Și voi pune  
Să-l târâie d-a lungul Bagdadului, legat  
De-a calului meu coadă, de-a celui mai turbat!  
Mișelul!” Și Ben-Omar izbește cu piciorul  
Și dă un semn. În lanțuri legat, cutezătorul  
Nin-Musa intră palid, cu ochii la pământ —  
El are fes ca-n Yemen și-o zdranță de vesmânt.

Fatma stă răzimată de-al tronului pilastru,  
Și sclavul stă nainte-i. El are fes albastru,  
Și-albaștri are ochii, d-un farmec dureros;  
E tânăr și e palid și-așa e de frumos!  
S-aruncă furtunatic spre rob atunci sultanul  
Și-i fulgeră-n cap ochii și-n mână iataganul:  
— „Acesta e?” Și fata se-ndoaie puțintel:  
— „N-a fost acesta, tată! — Să nu lovești în el!”